

opinió | JORDI VILLAR Acord per Montblanc. Regidor de l'Ajuntament de Montblanc

Acord per Montblanc celebra l'aprovació de la llei de barris

Aquest partit vetllarà, des de l'oposició, perquè s'acompleixin els objectius inclosos en el projecte.

El centre històric de Montblanc és un nucli documentat històricament des del segle XII. Actualment, el centre històric és un barri amb nombroses mancances i problemes, però la seva ubicació i el seu valor històric i patrimonial li donen moltes possibilitats de millorar i de transformar-se en un espai atractiu per a l'habitatge, l'activitat econòmica i el turisme.

L'equip de govern anterior va presentar el pla d'intervenció integral del centre històric de Montblanc amb la voluntat de millorar totes les debilitats actuals i alhora potenciar tot allò que el converteix en una zona atractiva per viure-hi, treballar-hi i visitar-lo. Des del 2004, Montblanc s'havia presentat cada any a la convocatòria de subvencions de la Generalitat a través del Departament de Política Territorial i Obres Públiques per a la millora de barris, àrees urbanes i viles que requereixen atenció especial.

Aconseguir aquest ajut ha de permetre a l'Ajuntament de Montblanc l'impuls econòmic necessari per evitar que el centre històric es degradi potencialment amb el pas del temps.

El projecte

El projecte aprovat indicava on s'hauria de millorar la gestió i les actuacions que es podien fer, traduït en una sèrie d'objectius:

– La millora de l'espai públic i la dotació d'espais verds.

– La rehabilitació i l'equipament dels elements col·lectius dels edificis.

– La provisió d'equipaments per a l'ús col·lectiu.

– La incorporació de les tecnologies de la informació dels edificis.

– El foment de la sostenibilitat del desenvolupament urbà.

– L'equitat de gènere en l'ús de l'espai urbà i dels equipaments.

– El desenvolupament de programes que comportin una millora social, urbanística i econòmica del barri.

– L'accessibilitat i la supressió de barreres arquitectòniques.

Aquestes àrees actuen en l'àmbit urbanístic, de la sostenibilitat ambiental, la dinamització econòmica i turística, el benestar social i la millora dels equipaments públics, tots ells factors bàsics de desenvolupament social del municipi.

L'equip de govern anterior volia iniciar un pla de dinamització local que representés un esforç de canvi per tal de millorar la qualitat de vida del centre històric.

El canvi s'havia de projectar des de diferents polítiques públiques bàsiques, per tant, estariem davant d'un projecte integral que buscava la col·laboració de totes les àrees, no només urbanisme, arquitectura i economia, sinó també medi ambient, acció social, treball, salut, participació ciutadana...

El projecte era una proposta

oberta en la qual han de participar tots els veïns, els propietaris, els comerciants, els tècnics, les empreses de serveis, entitats i associacions, les administracions públiques i els polítics, és a dir, tots aquells que tinguin interès per injectar vida al centre històric.

L'objectiu principal era començar a dibuixar el centre històric de demà, més desenvolupat econòmicament i sostenible. A la pràctica, doncs, ha d'implicar un compromís d'inversió i d'actuacions polítiques per part de l'Ajuntament de Montblanc i dels particulars.

El projecte presentat pretenia actuar en tres grans blocs:

1. Potenciació del centre històric com a centre de la ciutat. La població del barri percep el centre històric com a centre de la ciutat, les actuacions han de servir per consolidar aquesta situació, dotant-lo de serveis urbanístics del segle XXI a la vegada que consolidant-lo com a motor associatiu, representatiu i economicocomercial de la ciutat i fent-lo atractiu per a l'habitatge.

2. Millora i reordenació de les infraestructures del barri. El trenat de la xarxa elèctrica de baixa tensió, i la seva racionalització (menys contaminació lumínica i menys consum), la instal·lació de contenidors soterrats i la creació d'una xarxa de banda ampla i Wi-Fi connectant els edificis públics, a part de dotar-lo d'una bona xarxa d'aparcaments i de zones verdes, poden coadjuvar en l'èxit de l'operació.

3. Programes per a la millora social. La dinamització comercial amb una correcta senyalització i la millora de la mobilitat urbana i l'aparcament, actuacions a favor de l'equitat de gènere en l'espai públic, la convivència ciutadana, la benvinguda als nouvinguts, la participació ciutadana i mesures per afavorir les activitats al carrer poden aconseguir que el centre històric s'ompli de nou de vida social.

Actuacions concretes

Les actuacions que estaven projectades per l'anterior equip de govern una vegada aprovada la llei de barris eren les següents: pavimentació de la plaça Sant Miquel; pavimentació de la plaça del Call al carrer Sant Josep; col·locació i reposició de mobiliari urbà i de lleure infantil; obres de conversió en illa de viants; trenat de la xarxa de baixa tensió; instal·lació de recollida d'escombraries soterrada; dotació d'espais verds; urbanització i enjardinament; compra de sòl per a la creació de zones verdes; pavimentació i enjardinament de la plaça Sant Francesc; creació d'una oficina de rehabilitació d'habitatges privats al centre històric; urbanització de l'entorn de l'ampliació d'edifici destinat a l'arxiu comarcal; rehabilitació de l'edifici del carrer Regina, 3 (destinat a oficina de rehabilitació d'habitatges privats del centre històric); adequació de l'escorxador com a biblioteca comarcal (2a fase); adequació i manteniment del Casal Montblanquí; adequació de la sala polivalent del Casal d'Enti-

tats; segona fase d'instal·lació de xarxa de banda ampla i creació de xarxa Wi-Fi; mesures a la biblioteca per millor l'eficiència energètica; reducció de contaminació lumínica de l'enllumenat públic; local per a associació de dones; programa de promoció de la convivència ciutadana; programa de benvinguda a nouvinguts; programa de promoció de la participació ciutadana; dinamització de l'activitat comercial; promoció turística local; millora i creació d'aparcament als voltants de la muralla per dinamitzar el comerç; supressió de les barreres arquitectòniques als carrers; arranjanament d'aparcaments per a minusvàlids...

La seva aplicació

L'aplicació de la llei de barris per part de l'actual equip de govern és una incògnita. Aquest procés que tot just comença hauria de ser participatiu, que hi poguessin prendre part activament tots els montblanquins sense excepció, com ja preveia el projecte presentat. Acord per Montblanc, impulsor del projecte, vetllarà perquè els recursos obtinguts no s'emprin per satisfer la megalomania d'alguns membres del nou equip de govern, sinó per a la funció que el projecte marca. Durant aquests quatre anys esperem que l'Ajuntament destini els esforços prioritàriament a complir la llei de barris, que promou la revitalització del centre històric basant-se sobretot en les persones que hi viuen, que hi treballen, que s'hi passegen... No només en les pedres.

el divà al pati | JOAN GIBERT

Un món feliç

Una notícia apareguda a mitjan juliol m'ha dut a rellegir l'obra d'Aldous Huxley *Un món feliç*, publicada el 1932. La notícia que va estimular la lectura sostenia que s'havia descobert la manera de suprimir els mals records. L'estudi, com acostuma a ser corrent, havia estat publicat a la revista *Science* per tal de presentar-lo sota el vernís científic de rigor, un equivalent contemporani destinat a substituir amb eficàcia l'antiga paraula divina.

La gran notícia del dia era, com poden comprendre, que a partir d'ara podríem tractar els trastorns emocionals derivats de mals records amb l'ajut de noves teràpies i nous productes farmacèutics. Observi's que, almenys d'entrada, es presenta la troballa com la panacea de la felicitat. Si sabem que allò que molesta es localitza a tal lloc, el suprimim i punt. De totes maneres, en llegir la lletra petita, hom detecta que els autors no ho tenen tan clar com sembla i que obren una sèrie d'interrogants. Brendan Depue i els seus col·laboradors situen les principals dificultats al voltant del que anomenen trastorns extremadament traumà-

tics: morts esdevingudes en temps de guerra o bé arran d'accidents de trànsit. Darrere l'honestat de reconèixer que no tot pot ser suprimit, s'hi amaga la promesa encoberta que en un futur proper això serà possible. Imaginem-ho un moment. Algú perd un ésser estimat: un fill, la mare, el marit, una amiga, el germà, i un potent fàrmac actua immediatament esborrant els records dolorosos associats a la pèrdua. Ja no caldria elaborar el dol, ni passar pel procés d'anar-se fent a la idea que l'ésser estimat ja no hi és, o almenys ja no hi és de la mateixa manera. No es tracta, com algú podria pensar, de triar entre plaer i dolor, com si l'un pogués anar sense l'altre. Tampoc es tracta de patir per patir, ningú assenyat renunciaria a l'anestèsia davant d'una intervenció quirúrgica. La frontera que es perfila és més subtil i, en nom d'una pretesa felicitat permanent, s'assimilen tots els patiments en una única categoria, posant els mals del cos i els mals de l'esperit en un mateix sac. Allò que s'intenta esborrar és la subjectivitat, el treball personal que cadascú està convocat a fer quan hi ha un procés personal dolo-

rós. Allò que s'amaga al darrere de totes aquestes teràpies amb pretensió científica és l'anihilació del subjecte, reduït a cos i a pur objecte de la ciència. Allò que t'estan dient és: facis el que facis i et passi el que et passi no cal que pateixis ni et preocupis perquè immediatament amb un làser o un comprimit desapareixerà el malestar associat.

Entenc que, davant l'opció de felicitat instantània, resulti difícil apostar pel treball d'elaboració subjectiva derivat d'una pèrdua o del que un ha fet o ha deixat de fer. Allò que intento posar de relleu és el risc de desaparició del subjecte si seguim a cegues la crida dels falsos déus embolcallats amb la pàtina d'una ciència al servei d'un capitalisme ferotge.

En *Un món feliç*, Huxley, amb fina ironia, recrea la utopia malsana d'una felicitat obtinguda a partir d'uns avenços científics orientats fonamentalment a suprimir l'univers emocional dels individus. En aquella obra, en molts aspectes vigent setanta-cinc anys després, l'autor ens convida a desconfiar dels avenços de la revolució científicotècni-

ca com a base d'un progrés il·limitat per a l'espècie humana. No es tracta de rebutjar, ni de posar-se d'esquena als magnífics progressos de la ciència; es tracta, més aviat, d'estar alerta enfront del risc d'invasió dels espais d'intimitat. En nom d'una suposada felicitat a prova de dolors i malestars diversos, allò que està en risc és el mateix subjecte. Un subjecte que d'alguna manera sap que allò que li passa no és derivat de tal o tal hormona ni cromosoma, sinó d'allò que ell pensa, fa o deixa de fer.

Malauradament per a la ciència, representant de l'amo de torn, el subjecte es resisteix a esdevenir un pur objecte; afortunadament per al subjecte, persisteixen els dubtes, les inhibicions, els temors i les preguntes que posen en joc la dimensió subjectiva. L'aposta actual consisteix a acceptar submisament la posició d'objecte, d'esclau de la ciència, o rebel·lar-se per fer emergir el subjecte responsable. Un món feliç, sí, però mai a costa de la mort del subjecte.

